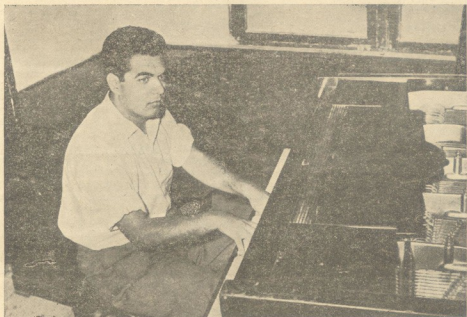


## ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΟ ΑΚΟΥΣΜΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΠΙΑΝΙΣΤΙΚΟΥ ΤΑΛΕΝΤΟΥ

Ἡ «Ζωὴ εἶναι σύντομη μὰ ἡ Τέχνη αἰώνια», τὶ βαθὺ ἀλήθεια φιλοσοφικὸ νόημα περικλείουν τὰ λίγα αὐτὰ λόγια τοῦ Μεγάλου Μπετόβεν, ποὺ ὡς τὴν στερνὴν τοῦ πνοῆς δὲν ἔπαψε οὐτε πρὸς στιγμή νὰ ἐργάζεται ἀδιάκοπα καὶ νὰ ἐρευνᾷ συνεχῶς, τὸ ἄπειρο πολύμορφο καὶ πολυσύνθετο βασίλειο τῆς ἑτέρας Τέχνης τῶν ἤχων καὶ ρυθμῶν ἀναζητῶντας ἐπίμονα σ' αὐτὸ νὰ ἀντλήσῃ ἀπ' τοὺς περίκαλους καὶ ἀνεκτίμητους θησαυροὺς τοῦ, τι πῶς ὕψηλῳ, ἐκφραστικῷ κ' ὄρατο καὶ νὰ μᾶς τὸ δώσῃ περίτεχνο κ' ὀλοκληρωμένῳ μὲ τὴν μαγικὴν τοῦ ἔμπνευσι, στὰ τόσα ἄριστουργήματα ποὺ μᾶς χάρησε ὡς πολὺτιμη κληρονομία.

χρησθῆ δέξιο θεράπων καὶ λειτουργὸς τῆς ἀν δὲν θυσιάσῃ τίς διαφορὲς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, ποὺ μοιραία εἶναι ἀναπόφευκτες στὴ ζωῆ, στὸν ἱερὸ βωμὸ τῆς Τέχνης, γιὰ τὴν ἐπίτευξι τῶν ὕψηλῶν τῆς ἰδανικῶν.

Ἀνατρέχοντας στὸ κλίμα ἀνὰ τοὺς αἰῶνες τῆς μουσικῆς ἱστορίας, θὰ συναντήσωμεν πολλοὺς δέξιους ἐργάτες τῆς, ποὺ εἶτε ὡς δημιουργοὶ εἶτε σὺν ἐρμηνευτῆς διέπρεψαν, καὶ τὰ ὄνόματά τοὺς ἔμειναν χαραγμένα περίλαμπρα στὸ πάνθεον τῶν ἀθανάτων. Τὰ τόσα χρόνια ποὺ πέρασαν ἀθήκαν ἀναλλοίωτὴ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴ λάμψιν τῶν ἐμπνευσομένων ἔργων τοὺς ὡς, καὶ παρομοιωθεῖς τίς θεῖες καὶ ὁποδευγματικῆς ἐρμηνείας τοὺς,



ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΧΑΙΡΙΤΣΑΣ

Στὸ γιγάντιο καὶ κολοσσιαῖο ἔργο τοῦ τιτῆνα μουσουργοῦ, διαγράφεται ἀπόλυτα τὸ τρανὸ κ' ἀτσάλινο καλλιτεχνικὸ τοῦ «πιστεύω» ποὺ παρὰ τίς ἀλεπάλληλες ἀντιξοότητες ποὺ συνήνησε στὸ διάβα τῆς πονεμένης τοῦ ζωῆς, τίς πίκρες, ἀπαγοητεύσεις καὶ τὰ ψυχικὰ πλήγματα ποὺ δέχτηκε ἀπὸ τοὺς συναθρώπους του ὡς καὶ τὸ σοβαρὸ «κλονισμό» τῆς ὑγείας του, ὅλα αὐτὰ συγκεντρωμένα μαζὺ μὲ τὴν φτώχεια ποὺ τὸν βασάνιζε, στάθηκαν ἀδύνατα νὰ κλονίσουν κ' ἀναχατίσουν τὸν χεϊμαρρῶδη, ὀρηκτικὸ, δημιουργικὸ του καλπασμό, καὶ τελικὰ νὰ φθάσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν μεγάλο μουσικὸ καὶ ἱερὸ του προορισμό, καὶ νὰ βγῆ κυρίαρχος καὶ θριαμβευτής.

Αὐτὸ σημαίνει πὼς δίχως τὴν δύναμι τῆς θελήσεως, τὸ σθένος, τὴν πίστι κ' ἀποφασιστικότητα, εἶναι ἀδύνατον νὰ μεγαλοურῆσῃ ὁ καλλιτέχνης, ὅπως καὶ νὰ

ποὺ ἀκόμα σήμερον ἀναφέρουμε μὲ θαυμασμό καὶ δλοὶ οἱ σύγχρονοι ὑποκλινόμεθα μὲ σεβασμὸ στὸ δκουμα τῶν ὀνομάτων ἐνὸς Μπάχ, Μπετόβεν, Μπράμς, Σούμπερ κ.ἄ., ὡς καὶ ἐνὸς Λίστ, Σοπέν, κ' ἀκόμα τῶν μεγάλων συγχρόνων δεξιotechῶν τοῦ πιάου, Μπουζόνι, Παντερέφσκι, Ζάουερ, Σνάμπελ κ.ἄ. ποὺ κ' αὐτοὶ μαζὺ μὲ τόσοὺς ἄλλους τίμησαν τὴν Τέχνη, γιατί δόθηκαν ὀλόψυχα σ' Αὐτήν, χωρὶς νὰ φεισθοῦν θυσιῶν καὶ κόπων, ἐπιτελοῦντες ἔτσι τὸ καθῆκον τοὺς, μὴ καὶ ἡ φύσι τοὺς πρόωρισε νὰ σκορπίσουν τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, βιδοντας ὑπέργειες ψυχικῆς ἀνατάσεως, κ' ἀπολαύσεις στοὺς γύρω συνανθρώπους τοὺς, ποὺ δικαίως ὄλοὶ τοὺς ὀφείλου τὴν πῶς βαθεῖα ἐδωγμοσύνη.

Ἔτσι καὶ τώρα οἱ νεώτεροι ποὺ τάχθηκαν νὰ σῶν τοὺς βαρὺ ἄρμα τῆς Τέχνης καὶ νὰ τὸ δηγήσουν αἰσίως νικηφόρα στὸ προορισμὸ του, πρέπει νὰ ὀπι-

σθοῦν μ' ἐνθουσιασμό καὶ καρτερία ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τῶν Μεγάλων Διδασκάλων καὶ νὰ μὴ λησμονοῦν ποτέ πῶς τὸ καθήκον καὶ ἡ ὑποχρέωσις πρὸς Λόγην, εἶναι νὰ δώσουν ἀπ' τὸν ἑαυτοῦ τους ὄχι καλύτερο μποροῦν, μὰ καὶ εἶναι προικισμένοι ἀπ' τὴ φύσιν μὲ πραγματικὸ ταλέντο, καὶ τὴν δύναμιν, ν' ἀνοίξουν διὰ πλάτα τὰ φτερά τους καὶ νὰ πετάξουν στίς πύδ' ὑψηλῆς κορφῆς τῆς Τέχνης ποῦ πολλοὶ μὲν ἀτενίζουν ἀπὸ μακριά, ὀλίγοι δὲ κατορθώνουν νὰ ἐγγύσουν ἐκ τοῦ πλησίον.

Στίς σκέψεις αὐτῆς περιέπεσα ἀκούγοντας πρὸ μόλις μερικῶν ἡμερῶν ἕνα νέο πιανιστικὸ βλαστάρει, ποῦ τὸ Θεσσαλικὸ ἀγέρι μᾶς ἔφερε ἐξ ὧ γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐωδιά του, μαζὺ μὲ τὴς πύδ' εὐοίωνες ὑποσχέσεις γιὰ ἕνα εὐρότατο-μέλλον ποῦ ἀνοίγεται μπρὸς του. Τὸ νέο αὐτὸ παιδί τῶν εἴκοσι χρόνων ὀνομάζεται Δημήτριος Μαχαίριτσας· γεννήθηκε καὶ σπούδασε στὸ Βόλο, στὸ ἐκεῖ παράρτημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδείου, κοντὰ στὴν ἄξια καθηγήτρια Κ. Κόντη ποῦ τὸ διευθύνει, μετὰ τὸν χαμὸ τοῦ ἀείμνηστου συζύγου τῆς καὶ ξεχωριστοῦ καλλιτέχνη Β. Κόντη. Ὁ νέος αὐτός

ἦρθε στὴν Ἀθήνα, ἔπειτα ἀπὸ τοὺς τραγικοὺς σεισμοὺς ποῦ συνεκλόνησαν τὴς ψυχῆς ὄλων τῶν Ἑλλήνων νὰ δώσῃ τὴς διπλωματικῆς του ἔξετάσεις, ποῦ γιὰ ὄλους τοὺς παρευρεθέντας ὑπήρξαν μιὰ ὀληθινὴ ἀποκάλυψιν. Τὸ πηγάδι κι' αὐθόρμητο μουσικὸ καὶ πιανιστικὸ ταλέντο τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ σπουδαστῆ, συνήρτησε κυριαρχητικὰ τὸ ἀκροατήριον καὶ τοὺς ἔξεταστάς, ὥστε ὁμοφώνως τοῦ ἀπένεμαν τὸ δίπλωμα σολίστ πιάνου μὲ τὸν βαθμὸ «ἀρίστα» καὶ πρῶτο βραβεῖο μετὰ τιμητικῆς διακρίσεως τὸ πρῶτον ἀπονεμομένης ἀπὸ τῆς Ἰδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδείου (1919) ὡς καὶ χρηματικὸν ἔπαθλον εἰς μὴνῃν Λότνερ καὶ Πινδίου.

Τὸ ἐλπιδοφόρο αὐτὸ ξεκίνημα τοῦ νέου μας δεξιότην τοῦ πιάνου, κι' ἡ ἐπίσημη ἀναγνώρισις τῶν ἀναμφισβητήτων μουσικῶν του προσόντων, δημιουργοῦν τὴν φυσικὴ συνέπειαν τῶν πρὸς τὴν Τέχνην καὶ τὴν γεννέτειράν του ὑποχρεώσεων, γιὰ νὰ βαδίσῃ ἀποφασιστικὰ στὴν τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του ἐν ἄλλοδαπῇ, ὥστε νὰ δώσῃ οὐτόμα ἕνα τιμητικὸ καλλιτεχνικὸ «παρὼν» δικαιώνοντας ἔτσι ὄλων τὴς προσδοκίας ποῦ τὴς συνοδεύουν οἱ καλλίτερες εὐχῆς γιὰ μιὰ λαμπρὴ σταδιοδρομίαν.